

Késő már mindenképp... (Jakkolwiek już późno)

Késő már hogy csillagot tapasszunk vissza az űrbe

késő az ózonlyuk visszaférfcelése

szélvészek viasszaszelídítése megriadt kontinenseink partjainál

már késő jámborságra csitítgatni hánykolódó hegygerinceket

Bizonyára örökös feladata lesz ez majd utódjainknak

[illegible]

és minden nyomukba lépő nemzedékörkös hite

míg fájdalmak és fájva remegő embertestek népesítik be földünk

míg az örök világosság fel nem fényesedik

Késő már mindenképp de még korai volna a végső lemondás

próbáljunk hát egyszer még felkapaszkodni legalább

mint tyúkok a kakasülőre

s mellünk minden izmát a felkelő napnak feszíteni

hogy legalább egyetlen örvénylő szelet kioltsunk

s remegő hegyeinket megnyugtassuk alkonyat előtt még

□

Karácsonyest (Wieczór wigilijny)

Az 1956-os magyar tragédia emlékére

hókendőt takart vállai köré a karácsonyest

egészen más így valakinek a szemébe nézni

ahonnan visszacsillan a fenyőágakra csiptetett megannyi gyertya ragyogása

és mily csodálatos! úgy illesztgetni a szavakat

ide, oda tologatni, hogy vendég lehessen a ritka szerencse

hókendőt takart vállai köré a karácsonyest

fagyöngysort akasztott nyakába

s rá könnyed hótakarót – köszöntő kolindákkal

de! lent

délen Budapesten

egészen másak az énekek

másként rendeződnek a szavak

vért szívárognak ─ még a golyóütötte ─ sebek

ott karácsonyestén az olvatag gyertyaviasz is

─ kemény könnycseppé válik

Az én városom

(Moje miasto)

Zbigniew Herbertre emlékezve

Mindahányunkban él az a város, az a folyton távolodó ─

az az egyetlen, szívünk alatt zsibongó

pedig de rég odahagytuk

Talpam alól útjai mintha kimenekültek volna

emlékeim tükréről volt utcáim névtáblái s lakcímeim kezdenek lemosódni

bár az egyik hírneves költő nevével dicsekedhet

most láthatjuk, feleim, mire megy vele is ez a város

Az idő egykedvű nyugalommal szitálja porát a háztetőkre

s temeti miként Pompejt a Vezuv

eltemette –

Istenem, hogy vészeled majd át e történelmi zivatart, városom

alvó kőkoporsós királyaink közül vajon kik élik túl e kataklizmát

ama ki tudja mikor hátra hagyott hazámban...

Mint aki vétett: hajnalok előtt ébredek

Miért hogy álmaim kikerülnek

miért hogy városom megszökik álmaimból

pedig egy elhagyott városnak ott a helye

hol nem szítál a háztetőket temető történelem

Bágyoni Szabó István fordításai

Moje miasto

cieniom Zbigniewa Herberta

Každy z nas ma swoje miasto odległe
które tylko do niego należy
choć i tak dawno zostało opuszczone

tyle lat w nim nie byłem
w pamięci zacierają się nawet nazwy ulic przy których
mieszkałem
- a przecież jedna nosiła imię znanego poety -
i popatrzcie ludzie na co mi z mną przyszło

Z pewnością pyły historii opadają na to moje miasto
i zasypują je jak Wezuwiusz Pompeję
zasypują
- co się z nim w tej zamieci stanie
i z grobowcami leżących tam władców
mojego też już nie wiem kiedy opuszczonego kraju

Nieraz budzę się nad ranem
- dlaczego znów snu żadnego nie miałem
dlaczego nie śniło mi się to moje miasto opuszczone
ażby choć w śnie pozostało
dawne niezasypane

2006